

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobkyň: a/ **K.P.**, b/ **L. D.**, c/ **A. R.**, všechny zastoupeny JUDr. Petrem Cardou, advokátem se sídlem Svitavy, Pod Věží 121/3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 23.2.2012 č.j. MV-10155-4/VS-2012

t a k t o:

- I. **Žaloba se odmítá.**
- II. **Žalobkyním se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 4.500,- Kč. Soudní poplatek v uvedené výši bude žalobkyním vrácen z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejich právního zástupce advokáta JUDr. Petra Cardy.**
- III. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Společně podanou žalobou ze dne 24.4.2012 se žalobkyně domáhají přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra označeného v záhlaví tohoto usnesení (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut jejich rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2.1.2012 č.j. MV-64446-26/OSM-2011, jímž nebylo vyhověno žádosti žalobkyň o přiznání finanční náhrady podle zákona č. 212/2009 Sb., kterým se zmírňují majetkové křivdy občanům České republiky za nemovitý majetek, který zanechali na území Podkarpatské Rusi v souvislosti s jejím postoupením Svazu sovětských socialistických republik (dále jen „zákon č. 212/2009 Sb.“ nebo též jen „zákon“).

Žalobkyně v žalobě s poukazem na důvodovou zprávu k zákonu č. 212/2009 Sb., namítly, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Mají za to, že správní orgány obou stupňů nevzaly při výkladu zákona dostatečný zřetel k jeho účelu vyjádřenému v § 1 a rovněž v důvodové zprávě. Jsou přesvědčeny, že při výkladu nelze přehlížet zákon č. 42/1958 Sb., na který zákon č. 212/2009 Sb., navazuje. Za rozhodující považují to, kde se nacházela nemovitost, nikoliv to, kde se nacházel její vlastník. Ministerstvo vnitra však při svém rozhodování vycházelo z toho, že otec žalobkyň se v období od 15.11.1938 do 18.3.1939 na území Podkarpatské Rusi vůbec nezdržoval, takže nemohl splnit podmínku zanechání majetku. Na podporu svých tvrzení se žalobkyně dovolávají rovněž rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.6.2007 sp. zn. 9 As 4/2007.

Městský soud v Praze se v první řadě zabýval otázkou, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby mohl rozhodnout ve věci samé postupem podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že tomu tak není, neboť k rozhodnutí v dané věci není dána věcná příslušnost soudů rozhodujících ve správním soudnictví.

O obdobně podaných žalobách soudy rozhodovaly do 31.12.2002 postupem podle části páté, hlavy třetí, zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném do uvedeného data. Dnem 1.1.2003 vstoupila v platnost nová právní úprava, provedená zákonem č. 150/2002 Sb., soudním řádem správním a zákonem č. 151/2002 Sb., kterým byl mimo jiné novelizován i občanský soudní řád. Podle této nové právní úpravy soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům (ustanovení § 2 soudního řádu správního). To znamená, že soudy ve správním soudnictví mohou nadále přezkoumávat na základě žalob toliko ta rozhodnutí správních orgánů, jejichž předmětem jsou veřejná subjektivní práva účastníků řízení. Protože rozhodování ve věcech soukromoprávních náleží podle platné právní úpravy obecným soudům, které jednají podle občanského soudního řádu, je nutno vyřešit otázku, zda v daném případě rozhodl správní orgán o věci soukromoprávní nebo veřejnoprávní, neboť to je podstatné pro vymezení hranice věcné příslušnosti mezi soudy obecnými a správními.

Zákonem č. 212/2009 Sb., byl s účinností od 1.10.2009 upraven způsob zmírnění křivd („vypořádání“) občanům České republiky za nemovitý majetek zanechaný na Podkarpatské Rusi v souvislosti s jejím smluvním postoupením Svazu sovětských socialistických republik. Zákon č. 212/2009 Sb., mimo jiné stanoví, že povinnou osobou pro vypořádání nároku a jeho vyplacení je stát, za který jedná Ministerstvo vnitra jako příslušná organizační jednotka státu. Ministerstvu vnitra je zákonem svěřeno rozhodování o vypořádání na návrh oprávněné osoby, a to postupem podle správního řádu (§ 4 zákona).

V daném případě bylo napadeným rozhodnutím ministra vnitra ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím Ministerstva vnitra rozhodnuto o zamítnutí žádosti, kterou žalobkyně uplatnila nárok na vypořádání za nemovitý majetek zanechaný na Podkarpatské Rusi. Správní orgány obou stupňů v řízení o předmětné žádosti nerozhodovaly o veřejném subjektivním právu žalobkyně, ale o jejím právu soukromém, neboť fakticky jde o nárok na finanční vypořádání (§ 7 zákona) za zásah do vlastnických práv, resp. o náhradu za zbavení vlastnického práva k nemovitému majetku. Městskému soudu v Praze proto nepřísluší, aby napadené rozhodnutí přezkoumal v rámci správního soudnictví. Právní úpravou účinnou od 1.1.2003 je stanoven jiný procesní postup, kterým se mohou žalobkyně ochrany svých práv u soudu domáhat.

Tento postup je upraven zákonem č. 151/2002 Sb., který novelizuje občanský soudní řád, a stanoví v nové části páté občanského soudního řádu (ustanovení § 244 a následující), že svého práva se účastníci řízení mohou domáhat návrhem v občanském soudním řízení, v němž již nebude napadené rozhodnutí pouze přezkoumáváno, ale soud rozhodne přímo o právní věci, která vyplývá z občanskoprávních vztahů, tj. o právu žalobkyně vůči státu na vypořádání za zbavení vlastnického práva k nemovitému majetku, k němuž došlo v důsledku smluvního postoupení Podkarpatské Rusi Svazu sovětských socialistických republik. Žalobkyně proto musí podat nový návrh na zahájení řízení (žalobu) podle ustanovení § 244 a násl. občanského soudního řádu, jejíž náležitosti jsou upraveny v ustanovení § 246 odst. 2 občanského soudního řádu a tuto žalobu musí podat ve lhůtě, jež je uvedena v bodu I. poučení tohoto usnesení u příslušného okresního (obvodního) soudu. Touto žalobou již nemohou navrhopat přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, ale musí se domáhat přímo, aby soud rozhodl v téže věci o přiznání náhrady - o jejich vzneseném nároku na vypořádání, kterého se domáhaly podanou žádostí. Podáním žaloby se věc přesouvá z pravomoci správního orgánu

do pravomoci soudů v občanském soudním řízení, které o uplatněném právu rozhodnou s konečnou platností.

Městský soud v Praze proto podle § 46 odst. 2 s.ř.s. žalobu odmítl, neboť žalobkyně se žalobou domáhají přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. Podle § 68 písm. b) s.ř.s. je žaloba proti rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydanému v mezích zákonné pravomoci správního orgánu, nepřípustná.

Druhý výrok o vrácení soudního poplatku je odůvodněn ustanovením § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek.

Třetí výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í :

- I. V této věci se žalobkyně mohou domáhat svého práva podáním žaloby ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení (§ 46 odst. 2 s.ř.s.) u příslušného okresního (obvodního) soudu, a to tak, aby v této lhůtě žaloba došla soudu příslušnému k občanskému soudnímu řízení (§ 82 odst. 3 občanského soudního řádu).**
- II. Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz. Podání kasační stížnosti nemá vliv na běh lhůty k podání žaloby dle bodu I. poučení, kterou lze podat pouze ve lhůtě tam uvedené.**

V Praze dne 29. listopadu 2012

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.